

■ *La catalogació prenatal: els registres CIP*

per Marta Tort*

Durant els últims anys, el programa CIP —Cataloguing-In-Publication— s'ha anat desenvolupant de forma considerable. El col·lectiu d'editors i bibliotecaris dels diferents països ha reconegut i acceptat els avantatges que comporta poder donar notícia de l'aparició d'un llibre abans de la seva publicació.

Aquest article explica, en termes generals, els orígens i el funcionament del programa CIP al món, els diferents tipus de registres CIP i els elements que els conformen, i les condicions i avantatges que suposa l'ús del programa CIP. Finalment, exposa el funcionament d'aquest programa a Catalunya.

El CIP —sigla de Cataloguing-In-Publication— és un programa de catalogació prèvia a la publicació en el qual els editors que hi participen envien informació bibliogràfica dels llibres en curs de publicació al centre bibliogràfic nacional o a la institució que centralitza la catalogació del seu país. Aquest centre prepara un registre bibliogràfic que o bé es pot retornar a l'editor perquè l'imprimeixi en el llibre, o es pot imprimir a part en una llista o bibliografia, o bé es pot integrar en una base de dades d'una bibliografia nacional.

Així, una bibliografia nacional pot donar notícia avançada dels llibres que estan en curs de publicació. Imprès en el llibre, el registre CIP també és útil a les biblioteques perquè quan reben un llibre obtenen a la vegada les dades catalogàfiques mínimes per a la seva catalogació posterior. També és útil als editors i llibreters a l'hora de confeccionar catàlegs comercials i llistes de promoció de venda de llibres. El registre CIP, d'aquesta manera, contribueix a una fita important en el món de la difusió del llibre: la normalització de les dades catalogàfiques. Un llibre que presenta dificultats d'encapçalament (publicacions d'entitats, anònims, autor dificultós...) queda així normalitzat, i això facilita en gran manera la seva recerca en un catàleg comercial o de biblioteca.

* Institut Català de Bibliografia

Les inicials angleses CIP s'han adoptat internacionalment amb independència de l'idioma, segons fou recomanat en una reunió d'organismes que confeccionen registres CIP celebrada a la Library of Congress l'any 1976.

■ ORÍGENS

La idea que la informació catalogràfica s'imprimís en el llibre aparegué per primera vegada en la dècada del 1870, període en el qual els bibliotecaris es començaren a preocupar pel cost cada vegada més alt que suposava la catalogació. La primera proposta sobre un programa CIP fou feta a principis de l'any 1876 per Justin Winsor, bibliotecari del Harvard College, i R.R. Bowker, editor de "Publishers' Weekly". Winsor proposà que els editors intercalessin, en els llibres que posaven a la venda, un registre bibliogràfic on constés el títol i les informacions complementàries del títol en un full de cartolina normalitzat. Així serviria com a registre per a editors, biblioteques i llibreters.

El mateix any, C.A. Nelson afegí que cada llibre publicat hauria d'incloure un full amb el nom de l'autor i la transcripció completa de la informació de la portada seguint els models usats en la redacció dels catàlegs generals en fitxa de les biblioteques. Els fulls havien de ser de paper fi i més reduïts que les fitxes de biblioteca. Així, quan un llibre catalogat entrava a la biblioteca, el full es podia enganxar en una fitxa i intercalar-la en el catàleg.

L'any 1878, un comitè del Publishers' Title Slips, format per Winsor, Bowker i Dewey, recomanà de fer un registre més complet i normalitzat —amb l'encapçalament principal, l'encapçalament alfabètic de matèries i la classificació decimal— en forma de fitxa per a ús immediat en els catàlegs de biblioteca. Aquestes fitxes s'enviarien a les biblioteques i a subscriptors particulars. El pla no funcionà, principalment, perquè les biblioteques no s'acostumaren a utilitzar la fitxa normalitzada.

Els intents de programes CIP no només s'experimentaren als EUA, sinó que, durant uns anys, la firma Melbourne de F.W. Cheshire & Co. d'Austràlia reproduí, en alguns dels seus llibres, registres CIP elaborats per la Universitat de Melbourne. Altres temptatives similars es produïren a Nova Zelanda, Brasil i Canadà. Entre elles cal destacar la de Ranganathan, l'any 1948, que ell mateix anomenà *prenatal cataloguing*. Proposava que els editors enviessin les galeres a la biblioteca nacional central, on es classificarien, per després imprimir el número de la classificació al verso de la portada.

Però no fou fins l'any 1958 que es va renovar la idea d'un programa CIP. La Library of Congress va posar en marxa un experiment, durant un any, anomenat *Cataloguing-In-Source* (CIS), que tenia dos propòsits. El primer era confeccionar el registre CIS a partir de les últimes proves d'impremta i estudiar si aquesta catalogació era factible des del punt de vista dels editors i de la Library of Congress. Els editors havien d'imprimir el registre en el mateix lli-

bre. L'altre propòsit era estudiar els resultats en els usuaris, particularment en els diferents tipus de biblioteques. La prova es feia donant vint-i-quatre hores per catalogar un document. En vuit mesos es catalogaren mil dos-cents tres títols procedents de vuitanta-sis editorials.

El principal problema fou que els bibliotecaris havien d'afrontar la tasca de catalogar un document que no era complet i que era susceptible de ser canviat. En teoria, les proves d'impremta havien de ser completes, però a l'hora de la veritat el llibre sortia amb informació totalment canviada. S'intentaren altres variacions del programa *Cataloguing-In-Source*, però foren durament criticades a causa del curt marge de temps que s'havia donat a la prova i al reduït nombre de volums implicats.

Resultava difícil tirar endavant aquest experiment, perquè s'havia de convèncer els editors de participar en un projecte que els obligava a treballar en uns terminis de temps molt justos. Tanmateix, només las biblioteques i els bibliotecaris i no pas els editors havien de beneficiar-se de la catalogació impresa en els llibres.

A mesura que ha anat canviant la situació bibliogràfica en el món, també ho ha fet el contingut, els conceptes i les possibilitats del CIP. Avui, els avenços tecnològics i la possibilitat de compartir recursos gràcies a aquesta tecnologia han unit estretament bibliotecaris i editors. La normalització dels codis de catalogació ha estat d'una importància cabdal en el desenvolupament dels programes CIP en el món, i també l'aparició de les bibliografies nacionals com a instrument bàsic en l'establiment del control bibliogràfic nacional dins del programa CBU. La bibliografia nacional funciona com un instrument d'informació pràctic proporcionant tota la informació que cal per a la selecció i adquisició (nom de l'editor, preu, matèria...) i la identificació i referència (autor, història bibliogràfica...). Els llibreters i bibliotecaris són els qui més utilitzen la bibliografia nacional amb aquestes finalitats. Ràpidament es va veure que la inclusió de registres CIP a les bibliografies nacionals corrents publicades regularment contribuiria de forma decisiva a fer que aquestes bibliografies fossin un instrument eficaç per a la selecció i l'adquisició de documents. Amb això sorgia una nova forma de difusió del registre CIP, que s'afegia a la ja tradicional del llibre autocatalogat.

L'ús de l'ordinador en les operacions de biblioteca per a la producció de registres bibliogràfics significa que les bibliografies nacionals poden aparèixer en diferents formes físiques. Els registres bibliogràfics poden aparèixer en forma llegible per màquina i ser distribuïts fàcilment per tot el món. D'aquesta manera constitueixen una font potencial d'informació comercial.

■ COM FUNCIONA EL CIP AL MÓN

Avui, el CIP ja no és només l'ideal del llibre "autocatalogat" que es buscava en principi. Fins i tot es considera que aquest registre imprès en el verso

de la portada de la publicació és menys important que els altres registres CIP que s'han fet d'aquesta publicació: el registre imprès en la bibliografia nacional, i el registre en forma llegible per màquina, en cintes magnètiques, produït per una institució bibliogràfica nacional i intercanviat i utilitzat per les altres.

En el context actual, cada vegada amb més publicacions, amb molts i diversos procediments de producció del llibre i més i més sortides diferents quant a la venda, els avantatges dels programes CIP nacionals són evidents. Per tal de coordinar, unificar i potenciar els programes CIP nacionals, l'IFLA i la UNESCO van organitzar un congrés sobre el tema, l'any 1982, a Ottawa, de resultes del qual van sorgir pautes per a l'organització de programes CIP.

Entre els programes que existeixen actualment, el primer que es va establir fou el de la Unió Soviètica, que s'inicià amb caràcter voluntari a principis dels anys seixanta i que des del 1969 és obligat en un gran nombre de publicacions. És un programa completament descentralitzat i cada editorial elabora registres CIP per a les seves pròpies publicacions. Cal tenir en compte que a la URSS hi ha un nombre molt limitat d'editorials i que cada una d'elles produeix un gran nombre de títols. Els registres els preparen bibliotecaris adscrits a cada editorial. Les editorials menors obtenen els registres de les biblioteques centrals de la República corresponent. La uniformitat en la catalogació CIP es garanteix amb l'establiment d'un patró, a més de l'assessorament que ofereix la Biblioteca Estatal Lenin editant manuals d'instruccions i organitzant conferències i seminaris.

Als Estats Units, el programa CIP es porta a terme entre la Library of Congress i les editorials nord-americanes. S'inicià l'any 1971 i s'expandí ràpidament. Més de 2.500 editorials s'han adherit al programa i cada any s'elaboren més de 35.000 registres CIP. Els editors envien les galeres del llibre a la Divisió CIP de la Library of Congress, on el registre és confeccionat per catalogadors. En un termini de deu dies, la Divisió envia una versió abreujada del registre perquè s'imprimeixi en el llibre. A la vegada, una versió llegible per màquina del registre passa a formar part de la base de dades MARC.

Al Regne Unit aquest programa s'inicià l'any 1975 i actualment hi participen més de mil editors. El registre CIP es prepara a la British Library en un termini de deu dies, a partir de la informació i els documents subministrats pels editors. Aquests registres s'introdueixen al servei bibliogràfic informàtic de la British Library, el BLAISE LINE, i també apareixen en llistes setmanals de la *British National Bibliography* de manera que surtin com a mínim dos mesos abans de la data prevista de publicació del llibre descrit.

A la República Federal d'Alemanya el programa inclou totes les publicacions en llengua alemanya. Per això abasta la producció d'Àustria i Suïssa. Els registres CIP apareixen en una secció, publicada a part, de la *Deutsche Bibliographie*.

El programa CIP canadenc consta de dos centres, l'un a Toronto i l'altre a Vancouver, que cobreixen les publicacions en llengua anglesa. La Bibliothèque nationale Québec inclourà, en una nova expansió, les publicacions en llengua francesa. S'espera també la creació de dos centres regionals més per a

publicacions en llengua anglesa. El programa és totalment descentralitzat com a solució pràctica en un país tan extens, però està coordinat per la biblioteca nacional, que publica els registres CIP en la seva bibliografia nacional.

En els Països Baixos, el programa CIP depèn del centre bibliogràfic nacional i funciona en estreta relació amb el departament de l'ISBN nacional. La base de l'operació CIP és un formulari ISBN/CIP que els editors en llengua neerlandesa presenten al departament del CIP dos o tres mesos abans de la publicació del llibre. El programa pilot CIP s'inicià al setembre de 1980 i els registres CIP apareixen a la bibliografia nacional i es troben disponibles a la base de dades de PICA i en cinta magnètica. En un futur, hi ha la possibilitat que una llista CIP setmanal s'inclogui en els números de la revista setmanal dels editors.

El programa australià s'inicià l'any 1974 amb un projecte pilot i és gestionat per la biblioteca nacional d'Austràlia. Del registre CIP se n'encarrega la secció dedicada a la bibliografia nacional que funciona estretament relacionada amb l'organisme responsable de l'ISBN i amb el centre nacional ISDS. Hi participen quasi dos mil editors. L'equip del programa CIP és molt reduït i confecciona els registres en un termini de tres dies.

El programa del Brasil funciona mitjançant dues oficines que són mantingudes i gestionades per les dues associacions editorials brasileres —la Câmara Brasileira do Livro, a São Paulo, i el Sindicato Nacional dos Editores de Livros, a Rio de Janeiro. Aquestes oficines publiquen llistes de registres CIP mensualment i semestralment, i en un futur es preveu que la biblioteca nacional de Brasil publiqui una bibliografia nacional on inclourà els registres CIP.

Finalment esmentem el programa nigerià, que començà l'any 1983 i que és dut a terme de forma centralitzada per la biblioteca nacional. Com a forma pràctica per superar els retards postals, es deixa a cada editor participant una provisió de formularis CIP, i, si no rep el registre CIP durant dues setmanes, ja pot publicar el llibre.

■ TIPUS DE REGISTRES CIP I ELEMENTS QUE ELS CONFORMEN

Així com els registres bibliogràfics elaborats per la institució bibliogràfica nacional s'efectuen examinant la mateixa publicació i de cap manera a partir d'informació tret de llistes d'editorials, anuncis etc., els registres CIP s'han de preparar a partir de la informació prèvia a la publicació que l'editor facilita a l'organisme CIP. L'editor ha de fer arribar documents disponibles, com la maqueta de la portada i el verso de la portada, còpia de les pàgines preliminars amb el pròleg i el sumari, coberta i sobrecoberta, l'ISBN, i ha de complimentar un formulari de dades de l'organisme CIP amb informació addicional com: data de publicació prevista, preu, detalls bibliogràfics referents a l'autor, nombre

aproximat de pàgines, índex, il·lustracions, precisions sobre el contingut del llibre... L'editor ha d'acceptar el registre CIP tal com el rep i l'ha de reproduir en el verso de la portada exactament tal com està quant a puntuació, disposició tipogràfica i majúscules.

Arran de l'International Cataloguing-In-Publication Meeting, celebrat a Ottawa l'any 1982, s'han publicat unes recomanacions que detallen minuciosament com s'ha d'elaborar el programa CIP i el funcionament d'un formulari de dades CIP.

Com ja hem comentat, els orígens del registre CIP estan en el recurs del llibre "autocatalogat", un registre permanent que detalla exactament com ha de ser catalogat el llibre. Estalvia la catalogació als bibliotecaris i la normalitza, sobretot en aquells elements més valuosos i importants, els dubtosos o amb falta d'informació com ara la selecció de l'autor principal i els detalls sobre la identitat de l'autor, etc. Però, el fet que aquest registre quedi permanentment imprès en el llibre fa que, si la informació no és exacta i coherent, perdi tot el valor i el registre sigui nul. De tota manera en molts països encara és molt important el CIP imprès en el llibre com a ajut per a la catalogació. És important sobretot en aquells països en què la bibliografia nacional no surt amb freqüència o hi ha poc personal especialitzat per catalogar i en aquells altres en què les publicacions poden aparèixer en diferents llengües o escriptures i la pauta d'ús de noms i cognoms no està ben establerta i necessiten, d'alguna manera, establir una normalització.

En una enquesta que es va fer després de l'International Cataloguing-In-Publication Meeting de l'any 1982 es veié que els bibliotecaris que utilitzaven els registres CIP dels llibres hi trobaven un gran nombre d'"inexactituds", la major part de les quals eren produïdes pels canvis introduïts en la publicació entre el moment que es va preparar el registre CIP i el de la seva aparició en el llibre. Tots estaven d'acord que s'havia de considerar el registre CIP del llibre com un ajut en la catalogació i no com un registre per reproduir de forma inalterada. Per resoldre aquest problema, un grup de treball de l'IFLA ha confeccionat unes recomanacions per a l'establiment d'un format internacional uniforme per al registre CIP en el llibre (*Pautas generales para la catalogación en publicación*).

Avui també és possible trobar el registre CIP fora de la publicació, en les edicions impreses d'una bibliografia nacional o, en forma llegible per màquina, en una base de dades d'una bibliografia nacional. Totes dues formes del registre CIP —en la publicació i per separat— són ben diferents quant a les seves funcions. El registre CIP per separat és temporal i transitori; una vegada ha aparegut en la publicació pot ser revisat i millorat i el nou registre ja complet, pot substituir el registre CIP en una base de dades i aparèixer com a registre complet en edicions ulteriors de la bibliografia nacional. Aquesta forma del registre CIP té una funció addicional que no pot acomplir el registre CIP imprès en el llibre, la de ser utilitzada com a font per a la selecció i l'adquisició.

Si bé en el registre CIP imprès en el llibre no ha de constar aquella informació inexacta o susceptible de ser canviada (preu aproximat, nombre de pàgines...), en el registre per separat sí que hi pot constar, perquè pot ser un ajut

per a la selecció. Aquesta nova funció és la que té un major atractiu per als editors ja que se'n pot treure més profit.

Tant en els registres CIP impresos en el llibre com en els registres disponibles per separat ha de constar un mínim de dades, que varien sensiblement d'un país a l'altre. Així, els alemanys elaboren uns registres CIP gairebé complets (amb peu d'impremta, pàgines, preu) i, en canvi, els anglesos donen una informació mínima (encapçalaments principal i secundaris, títol i classificació).

Els elements mínims d'un registre CIP recomanats per l'IFLA són: encapçalaments principal i secundaris, títol propi i títols paral·lels, col·lecció, ISBN, notes de traducció i classificació de matèries —tant alfabètica com sistemàtica. A més, tot registre (en el llibre) ha de portar clarament indicat l'organisme que se'n fa responsable.

■ CONDICIONS I AVANTATGES DEL PROGRAMA CIP

Swindley, en el seu estudi de l'any 1975, exposa una sèrie de requeriments i recomanacions a l'hora d'establir un programa CIP, que actualment encara es poden considerar vigents:

- un comerç del llibre relativament estable i eficient;
- una institució bibliogràfica nacional amb suficients recursos econòmics i de personal per a poder realitzar la catalogació centralitzada de la producció impresa nacional del país;
- bones relacions entre els col·lectius d'editors i bibliotecaris;
- un alt grau de conformitat en la comunitat bibliotecària respecte a les normes de catalogació admeses;
- la possibilitat d'iniciar programes d'instrucció als editors amb la finalitat de destacar la importància dels objectius comuns als dos col·lectius, i la possibilitat de realitzar programes d'instrucció als bibliotecaris per assegurar que els registres CIP siguin utilitzats totalment amb la finalitat de fer economies a escala nacional.

Swindley, després d'aquestes condicions, recomana de dur a terme un estudi de viabilitat i un projecte pilot amb la cooperació de l'associació d'editors i una de les editorials més grans del país. L'estudi de viabilitat hauria de considerar:

- els beneficis d'un programa CIP en relació amb les necessitats dels usuaris de la informació bibliogràfica existents i virtuals;
- el marc dins el qual funcionaria el programa CIP en relació amb les pràctiques bibliogràfiques nacionals existents;
- el funcionament de programes CIP existents;
- el disseny de l'operació CIP que permeti determinar les necessitats de personal i de finançament;

- la selecció de l'editor o editors destinats a participar en el projecte pilot;
- el control i la vigilància de l'operació CIP a tots els nivells, i
- l'avaluació del projecte pilot des del punt de vista de la capacitat de l'organisme per sostenir-ne el funcionament i del suport constant i creixent dels editors.

S'ha de tenir en compte, però, que cada programa CIP ha d'estar fet a la mida de la comunitat de biblioteques peculiar del país, de les seves condicions geogràfiques i culturals i de les seves tradicions literàries i bibliogràfiques.

Si bé només en línies generals ja es pot veure que el programa CIP suposa una millora i un abast més ampli dels serveis bibliogràfics del país, un millorament en la distribució i la comercialització, un ajut en la catalogació i en la selecció i adquisició de llibres, vegem ara amb més detall els avantatges que suposa un programa CIP per als bibliotecaris, per als editors, per al públic en general i per al centre bibliogràfic nacional.

Per a la comunitat de biblioteques, els principals avantatges d'un programa CIP es troben en l'adquisició i en la catalogació. En la primera, els avantatges són:

- la relació puntual en una bibliografia nacional o en qualsevol altra llista de novetats bibliogràfiques, possibilita la comanda de nous títols amb suficient antelació;

- la selecció i la comanda de publicacions noves són raonablement fiables utilitzant registres CIP. D'aquesta manera es redueixen les possibilitats de duplicar comandes;

- la llista de registres CIP, sobretot si es publica en forma separada, pot utilitzar-se com un fitxer de "comandes no rebudes", eliminant així la preparació i el manteniment d'aquest fitxer separatament.

En la catalogació, els avantatges principals són:

- el registre CIP imprès en la publicació pot ser copiat per personal no professional;

- el registre CIP dóna una informació bibliogràfica que, d'altra manera, el departament de catalogació hauria de buscar i comprovar;

- el registre CIP disponible per separat es facilita al departament de catalogació sense cap despesa i pot utilitzar-se immediatament com a registre d'ús intern.

A la vegada que accepta aquests avantatges, la comunitat de biblioteques ha de reconèixer i acceptar, també, les limitacions del registre CIP. Aquest és un registre abreujat que només conté un nombre limitat d'elements que poden ser inexàctes o poc fiables. Per altra banda, aquests elements bibliogràfics seran verificats després de la publicació del document i el registre CIP, serà millorat i substituït pel registre complet.

Per al col·lectiu d'editors, els avantatges del registre CIP, amb la seva aparició en les edicions de la bibliografia nacional, compensen els desavantatges que suposa ajustar algunes fases tècniques en la producció de publicacions (el termini de temps per enviar informació a l'organisme CIP, esperar la resposta i imprimir el registre CIP en la publicació).

Els principals avantatges per als editors són:

- la publicitat gratuïta que suposa la difusió de notícies de les publicacions abans de la seva aparició al mercat;
- les comandes fetes per avançat, basades en el registre CIP, són una forma de conèixer el volum del mercat potencial i així determinar la xifra de la tirada;
- les comandes basades en registres CIP són més de fiar que les basades en anuncis publicitaris, de manera que resulta més fàcil identificar títols;
- els registres CIP no suposen despeses per a l'editor, el qual pot utilitzar-los de nou en altres llistes i catàlegs de l'editorial i prospectes publicitaris.

En general, per al lector, els programes CIP possibiliten que la informació sobre noves publicacions es realitzi amb més rapidesa i exactitud, amb la probabilitat que d'aquesta manera es produeixi una millora en els serveis prestats per la comunitat de biblioteques.

Per al centre bibliogràfic nacional, els avantatges del CIP són evidents: proporciona els mitjans de millorar els serveis bibliogràfics i dur a terme amb més eficàcia les seves responsabilitats nacionals. Per exemple, pot utilitzar-se el CIP com a mitjà per a fer que es compleixin les estipulacions del dipòsit legal; pot enllaçar-se amb l'assignació de l'ISBN, amb l'establiment d'un centre ISDS nacional per a l'assignació de l'ISSN, i amb el manteniment d'una llista de registres d'autoritats.

■ EL PROGRAMA CIP A CATALUNYA

Com hem vist, els programes CIP arreu del món són duts a terme, generalment, pels centres bibliogràfics nacionals; organismes que s'encarreguen de catalogar els exemplars de la producció bibliogràfica nacional. A Catalunya, és l'Institut Català de Bibliografia qui assumeix algunes de les funcions dels centres bibliogràfics nacionals; entre altres funcions, elabora la *Bibliografia nacional de Catalunya* i confecciona els registres CIP. Des de l'any 1983, l'Institut Català de Bibliografia elabora els registres CIP de totes les publicacions de la Generalitat de Catalunya. El nombre de registres CIP que s'elabora per any és d'uns dos-cents, tenint en compte que se n'exclouen aquells documents de vàlua a curt termini (publicitat i material efímer) i les publicacions en sèrie, incloent-hi memòries i anuaris.

Cada departament de la Generalitat amb un llibre en curs de publicació, envia una fotocòpia de les galeres compaginades a la Secretaria de la Direcció General del DOGC i de Publicacions del Departament de la Presidència. Aquesta Secretaria tramita l'ISBN i envia una fotocòpia de les compaginades a l'ICB. L'ICB disposa de tres dies hàbils per a la confecció del registre CIP, el qual és recollit pel Departament editor.

El registre CIP, a l'ICB, s'imprimeix a la meitat superior del verso de la portada del llibre i ha d'anar precedit de la menció: "*Institut Català de Biblio-*

grafia. Dades CIP:'''. El registre ha d'anar inclòs en un requadre que ha de fer aproximadament el doble de llarg que d'ample.

Els elements de què consta el registre CIP de l'ICB són: encapçalament principal i secundaris, títol propi i informació complementària del títol (quan aquesta clarifiqui el títol o bé inclogui dates o noms propis), edició, notes, ISBN, encapçalaments alfabètics de matèria i classificació decimal universal.

El principal problema amb què s'ha trobat l'ICB per dur a terme el programa CIP ha estat el gran nombre de canvis que es produeixen des que s'elabora el registre fins que el llibre queda imprès. Sovint es canvien els títols, s'afegeixen subtítols, les mencions de responsabilitat canvien de lloc, etc. i, amb certa freqüència, en imprimir el registre CIP, no es respecta la puntuació ni l'ordre dels elements tal com han estat establerts per l'ICB.

De moment, el registre CIP de l'ICB només surt imprès en el llibre. Com ja s'ha dit, la funció dels registres CIP a les bibliografies nacionals és anticipar informació bibliogràfica d'un document encara no publicat. Per fer-ho, cal rebre informació sobre el document molt abans de la seva publicació i, evidentment, publicar el registre CIP a la bibliografia bastant abans de l'aparició del document al mercat. En el cas de la *Bibliografia nacional de Catalunya*, aquests elements no es donen. Els documents que rep l'ICB pel programa CIP surten publicats dins els quinze dies posteriors a la data de confecció del seu registre CIP corresponent. Per altra banda, com és sabut, la *Bibliografia nacional de Catalunya* apareix amb un retard superior als sis mesos, de manera que qual-sevol registre CIP que s'inclogués en un número de la *BnC* anunciaria, de fet, un document disponible ja fa temps en el mercat editorial.

La restricció del programa CIP a publicacions de la Generalitat no ha permès que l'ICB confeccioni els registres CIP de les publicacions d'altres institucions. Això ha provocat que algunes d'aquestes confeccionin registres CIP per a les seves publicacions. Amb aquesta diversitat de centres productors de registres CIP per a publicacions d'un mateix territori, no es pot aconseguir que els registres CIP resultants tinguin el caràcter de notícies uniformitzades i d'autoritat que aquest programa pretén. La solució seria que l'ICB pogués ampliar l'abast del seu programa. Al contrari del que podria semblar, això no exigiria una gran inversió de recursos nous, ja que la feina que es fa quan es confecciona un registre CIP no fa més que anticipar la que caldria fer quan es catalogués definitivament el document per a la bibliografia nacional.

La utilitat d'aquests registres CIP és evident. La majoria dels catalogadors els utilitzen com a pauta per a la catalogació de les publicacions de la Generalitat que reben a les seves biblioteques.

■ BIBLIOGRAFIA

Guidelines for the national bibliographic agency and the national bibliography / prepared by the IFLA International Office for UBC. — París : Unesco, 1979.

Pautas generales para la catalogación en publicación / compilación efectuada por Dorothy Anderson (para la) Federación Internacional de Asociaciones e Instituciones de Bibliotecas (y el) Programa General de Información y UNISIST. — París : Unesco, 1986.

POPE, Elspeth. "Cataloging-in-Source". A: *Encyclopedia of library and information science*. — New York : Marcel Dekker, 1965-1982. — Vol. 4, pp. 231-242.

Proceedings of the International Cataloguing-in-Publication Meeting, Ottawa, 16-19 August 1982, organized by IFLA in association with Unesco / edited by the IFLA International Office for UBC. — London : IFLA International Office for UBC, 1983.

Recommended standards for Cataloguing-in-Publication: the CIP data sheet and the CIP record in the book. — London : IFLA International Programme for UBC, 1986.

SWINDLEY, L.R. *Cataloguing in publication: an international survey*. — París : Unesco, 1975.